

GHISLIERI CHOIR AND CONSORT

(Smaranda Oțeanu-Bunea – 16 iunie 2013)

Au trecut zece ani, de când, GIULIO PRANDI, tânăr dirijor îndrăgostit de muzica veche-barocă, clasică a fondat – alături de alți colegi de breaslă, sub egida Fundației franceze Royaumont și a Colegiului italian Ghislieri – acest ansamblu, GHISLIERI CHOIR AND CONSORT, cu un prim obiectiv clar: redescoperirea capodoperelor muzicii sacre italiene, germane și introducerea lor în circuitul concertistic. Iar dacă răsfoiți agenda artistică a membrilor formației, nu o să vă mire că viața lor pare un nesfârșit turneu, cu scurte pauze, de la un festival de gen la altul, de la o catedrală la alta, de la sărbătoarea vreunui oraș la... Iar acum au fost la noi, cu cele două piese de mare greutate ale repertoriului lor, piese care, fără îndoială, sunt cerute pretutindeni.

Așadar, un concert de miezul nopții, prin care s-a pătruns în lumea lui Mozart – un opus scris la vârsta de 15 ani, la Salzburg, motetul REGINA COELI, în Do major, KV 108, pentru soprană, cor și orchestră, prima dintre cele trei compoziții mozartiene pe aceeași temă, o luminoasă RUGĂ, către FECIOARA MARIA (Regina Cerului) – în latină „coelum” însemnând „cer”. O rugăciune care se cânta în perioada pascală, încă din perioada Papei Grigore cel Mare, sec.VI, o trecere lină de la melodia simplă la cea polifonică, prin care credincioșii mulțumesc Sfintei Fecioare pentru bucuria unei vieți schimbătoare. Cum spuneam, o creație deloc austeră, înobilată de celebrul moment, „Ora pro nobis”.

Într-adevăr, un program cu piese de greutate, pentru că alături de REGINA COELI de Mozart, ni s-a oferit, IL MATTUTINO DEI MORTI, oratoriu pentru soliști, cor și orchestră de DAVID PEREZ, compozitor italian născut la Napoli, în 1711, celebru la vremea sa, autor a zeci de opere buffa, seria, muzică sacră, care a marcat culmea carierei, când s-a aflat la curtea Regelui Portugaliei, creațiile sale lirice beneficiind de colaborarea celor mai vestiți regizori, scenografi. Dar, Perez, în cele din urmă, înclină balanța creației spre muzica sacră și, de la bravură și extravaganță, trece ușor, spre o armonie mai elaborată, o polifonie clară, în favoarea varietății. Iar IL MATTUTINO DEI MORTI, compus la 43 de ani, care dezvăluie caracteristici oratoriale, dar și ale paginilor teatrale, cu o colorată orchestrație, plin de surprize, de lirism, ne prezintă un creator de mare sensibilitate, care se avântă cu succes într-o sugestivă meditație asupra morții. Este singura partitură a lui Perez, care a fost tipărită în timpul vieții sale și, care a dezvoltat ideea că dincolo de ecourile liturghiei medievale, se încearcă înțelegerea altei lumi: după viața pământească, viața spirituală este cea care-L slujește pe Dumnezeu, și numai atunci ai speranța iertării divine.

Cum au rezolvat Giulio Prandi și ansamblul Ghislieri transmiterea către publicul Ateneului, a celor două opusuri, noutăți în sălile noastre de concert? Deloc cantonați în rigorile muzicii secolului 18. Mai mult, cu aplomb și neestompat optimism, pagina mozartiană totuși, cu remarcă unei disproporționalități, între energia orchestrei și cea a corului (cel din urmă, deseori umbrat), la care aș adăuga maniera prea detașată, cu licențe romantice, a sopranei Roberta Invernizzi (dealtfel o instruită voce de coloratură, cu un remarcabil ambitus). Iar oratoriul lui PEREZ – o desfășurare filmică, o succesiune rapidă de momente corale, solistice, ansambluri (remarcabile pedale în glasul basului Salvo Vitale!), cu surprize cromatice și motive ritmice repetate – prin talentul și pregătirea lui Giulio Prandi, prin experiența coriștilor, instrumentiștilor – o evidentă pledoarie pentru

coerență, pentru descoperirea scriiturii lui Perez, a harului celui pe care napolitanii lui îl numeau – „un compozitor italian la Curtea Regelui Portugaliei”.